

Súd: Okresný súd Nové Zámky
Spisová značka: 18Csp/167/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4420205690
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Rajňák
ECLI: ECLI:SK:OSNZ:2022:4420205690.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Zámky sudcom JUDr. Petrom Rajňákom v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Kováč, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 36 857 033 proti žalovanému: W. K., N.. XX.XX.XXXX, W., A. XXXX/X, občan SR, právne zastúpený: JUDr. Andrej Cifra, advokát, so sídlom J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, IČO: 37 756 508, o zaplatenie 2 924,40 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd konanie v časti zaplatenia sumy 280,24 eur **z a s t a v u j e .**

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2 644,16 eur, do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšnej časti, teda v časti žalovaných úrokov z omeškania zo sumy 2 924,40 eur vo výške 9 % ročne od 02.03.2017 až do zaplatenia súd žalobu **z a m i e t a .**

Žalobca **m á** nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške trov konania súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou na súd dňa 29.12.2020 sa žalobca cestou svojho právneho zástupcu domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2924,40 eur s príslušenstvom a trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca uzatvoril dňa 19.6.2013 so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere číslo XXXXXX, na základe ktorej žalobca (ako veriteľ) poskytol žalovanému (ako dlžníkovi) úver vo výške 7.248,00 Eur. Poskytnutý úver spolu s úrokom sa žalovaný zaviazal splatiť v 54 mesačných splátkach vo výške 151,00 Eur, v termínoch splatnosti dohodnutých v splátkovom kalendári, ktorý podľa ustanovení zmluvy tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy a dodatkov k zmluve (odklad splátok). Žalovaný ukončil podnikateľskú činnosť vo všetkých predmetoch podnikania uvedených na dokladoch o živnostenskom oprávnení ku dňu 31.05.2019. Žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou splátok úveru, čo vyplýva z priloženého prehľadu splácania. Listom zo dňa 14.02.2017 žalobca oznámil žalovanému, že je v omeškaní s úhradou splátok. Súčasne mu oznámil, že v dôsledku nesplácania splátok je žalobca oprávnený v súlade s príslušnými ustanoveniami zmluvy zosplatiť všetky záväzky zo zmluvy. Keďže žalovaný neuhradil dlhované splátky, všetky splátky sa podľa zmluvy stali splatnými dňa 01.03.2017. Toto oprávnenie žalobca ako veriteľ uplatnil v súlade s článkom 12, ods. 12.3 zmluvy. Celková suma dlhu žalovaného voči žalobcovi predstavuje súčet neuhradených splátok, ktoré boli zosplatené na základe uvedeného ustanovenia a predstavuje sumu 2.562,00 Eur (žalovaný do dňa podania žaloby zaplatil len sumu 5.592,00 Eur). V súlade s ustanovením článku 12., ods. 12.1 zmluvy si žalobca uplatňuje nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 362,40 Eur. Žalobca uplatňuje nárok na úrok z omeškania vo

výške podľa nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z., pričom sadzba úroku z omeškania je určená ako základná úroková sadzba ECB zvýšená o 9 percentuálnych bodov. Aktuálne platnou sadzbou je sadzba 9 % p.a. Celková suma dlhu žalovaného voči žalobcovi predstavuje súčet neuhradených splátok a zmluvnej pokuty a je vo výške 2.924,40 Eur.

2. Právny zástupca žalobcu vo vyjadrení zo dňa 17.03.2022 uviedol, že žalovaný vo svojich podaniach adresovaných súdu tvrdí, že neuzavrel so žalobcom žiadnu obchodno-právnu zmluvu, ale zmluvu spotrebiteľskú. Žalobca popiera tvrdenia žalovaného, pretože sú v rozpore s obsahom listín, ktoré dokumentujú obsah predzmluvných vzťahov (predchádzajúcich uzavretiu úverovej zmluvy) a obsah zmluvného vzťahu. Dňa 18.06. 2013 žalovaný požiadal o poskytnutie úveru, pričom jeho žiadosť bola zaznamenaná v tlačive označenom ako žiadosť o poskytnutie „PROFI úveru“. Zo žiadosti vyplýva, že ju vyplňujú len podnikateľské subjekty (čl. I.), pričom v čl. VI. sa uvádzajú údaje nielen o poskytnutej čiastke, o dobe splácania a výške splátky a teda celkovej nominálnej hodnote na úhradu, ale aj o účele, na ktorý sa úver žiada. Účel čerpania úveru oznámil žalovaný nasledovne : „nákup softvéru“ čo zjavne nadväzovalo a súviselo s jeho podnikateľskou činnosťou. Zo žiadosti o úver vyplýva ešte jedna, právne významná skutočnosť, a tou je údaj o iných záväzkoch žiadateľa. Uvádza sa v čl. VI. v znení „Uver PC169649 - 247,00 EUR/mesiac“ a predstavuje údaj o inom, skoršom záväzku žalovaného voči žalobcovi. Žalovaný teda vstupoval do zmluvného vzťahu za situácie, kedy poznal obsah zmluvného vzťahu (obsah zmluvy), a podmienky poskytovania úveru. Po schválení žiadosti o úver bola dňa 19.06. 2013 predložená žalovanému na podpis úverová zmluva, ktorá nadväzuje na podanú žiadosť o úver a z textu ktorej vyplýva, že úver je poskytovaný na podnikateľské účely. Poukázal na právne posúdenie obsahovo rovnakých tvrdení a porovnateľnej skutkovej situácie ako je v tomto prípade, kedy dlžník z úverovej zmluvy začal dodatočne v súdnom konaní tvrdiť, že zmluvu neuzatváral ako podnikateľ. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre, č. k. 9CoCsp/8/2021 - 187 v ktorom sa uvádza : „Z Občianskeho zákonníka, ani iného predpisu však nevyplýva domnienka, že by sa účastník zmluvy považoval za spotrebiteľa, pokiaľ dodávateľ nedokáže opak. Takúto domnienku nemožno vyvodit' ani z § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože toto ustanovenie hovorí o priaznivejšom výklade spotrebiteľskej zmluvy. Jeho aplikácia tak predpokladá pozitívne zistenie, že určitá zmluva je spotrebiteľská; nemožno z neho však vyvodit' domnienku, že v pochybnostiach sa každá zmluva považuje za spotrebiteľskú (m. m. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 26. marca 2018 č. k. 26Co/145/2017). V takom prípade sa potom vychádza zo všeobecného konceptu dôkaznej teórie, v zmysle ktorej dôkazné bremeno zaťažuje osobu, ktorá sa dovoľáva spotrebiteľského charakteru právneho vzťahu. Pri posudzovaní spotrebiteľského charakteru uzatvorenej zmluvy o úvere odvolací súd vychádzal z dôkazných prostriedkov vyplývajúcich zo súdneho spisu. V žiadosti o poskytnutie úveru, ako aj v zmluve o úvere je žalovaný explicitne identifikovaný ako fyzická osoba podnikateľ, t. j. živnostník. V zmluve je jasne uvedené, že žalovaný ako dlžník pri uzatváraní tohto úkonu vystupuje ako podnikateľ, zmluva je obsahovo koncipovaná ako obchodná zmluva a účel poskytnutia úveru bol vymedzený na účely podnikateľskej činnosti žalovaného.“

3. Uviedol ďalej, že žalovaný neunesol ani bremeno tvrdenia a ani dôkazné bremeno o tom, že by úverový vzťah mal byť spotrebiteľský. V doterajšom priebehu konania uvádza len všeobecné, neurčité a nekonkrétne tvrdenia z ktorých sa v žiadnom prípade nedá vyvodit' ani len to, v čom by jeho súčasné tvrdenia mali byť „pravdivejšie“ ako tie, ktoré uvádzal pri spisovaní žiadosti o úver či pri uzavretí úverovej zmluvy. Žalobca zdôrazňuje aj to, že pri žiadosti o úver predsa žalovaný nemohol vedieť, ako jeho žiadosť bude posúdená. Muselo mu byť pritom jasné, že má uviesť pravdivé údaje; v opačnom prípade by sa dopustil úverového podvodu. Aj v kontexte toho žalobca považoval ním uvádzané údaje v žiadosti o úver za pravdivé a na ich základe posudzoval žiadosť o úver. O skutočnej vôli žalovaného nepriamo svedčí aj jeho správanie po uzavretí úverovej zmluvy. Podľa článku 2., ods. 2.2 úverovej zmluvy má dlžník právo požiadať o bezodplatný odklad splatnosti dvoch splátok. Žalovaný, ako dlžník, si tohto ustanovenia bol veľmi dobre vedomý, pretože právo na odklad splatnosti splátok dohodnuté v tomto ustanovení aj reálne uplatnil a vykonal. Na základe jeho požiadavky došlo k odkladu splatnosti splátok č. 8 a č. 9 (tieto splátky mali byť uhradené ako splátky s číslom 49 a 50). Na základe vyššie uvedených dôvodov žalobca popiera tvrdenia žalovaného o neuvedení náležitostí podľa zákona č. 129/2010 Z.z. v úverovej zmluvy zo dňa 19.06. 2013, o nedodržaní § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a aj všetky iné tvrdenia žalovaného, ktoré uvádza v súvislosti s údajným spotrebiteľským charakterom úverového vzťahu. Tvrdenia žalovaného sú v tomto smere skutkovo a právne nedôvodné.

4. Poukázal na to, že žalovaný navrhuje vyžiadať z daňového úradu informáciu, či úver bol uvedený v daňovom priznaní za rok 2013. Takýto dôkazný návrh je zmatečný a v rozpore so zákonom č. 595/2003 Z.z. Podľa § 3 ods. 2 písmeno b) uvedeného zákona predmetom dane nie je úver a pôžička.

5. Uviedol, že popiera tvrdenie žalovaného o premlčaní a námietku premlčania ako nedôvodnú. Žalovaný nárok má obchodno-právnu povahu, čo znamená, že na dĺžku premlčacej doby sa správne použije § 397 Obchodného zákonníka. Dĺžka premlčacej doby je 4 roky. Žaloba bola na súde podaná v roku 2020, pričom predmetom konania sú nároky, splatnosť ktorých nastala v roku 2017 (a neskôr). Námietka premlčania je preto nedôvodná.

6. Poukázal na to, že žalovaný v priebehu konania uhradil žalobcovi dňa 08.12. 2021 sumu 135,49 Eur, dňa 05.01. 2022 sumu 48,25 Eur, dňa 08.02. 2022 sumu 48,25 Eur a dňa 08.03. 2022 sumu 48,25 Eur, spolu teda 280,24 Eur. V uvedenej časti žalobca berie podanú žalobu späť, a vo zvyšnej časti uplatneného nároku na žalobe trvá. Vzhľadom na to, že žalovaný vykonával jednotlivé úhrady nielen po zosplatnení úveru (platby do podania žaloby boli zohľadnené pri jej podaní), ale aj v priebehu konania, žalobca považuje čiastkové platby za uznanie žalovaného nároku. Podľa § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka : „Ak dlžník plní čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania zvyšku dlhu, ak možno usudzovať na to, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku.“ Reálnym konaním žalovaného došlo k splneniu znakov skutkovej podstaty podľa § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka, žalobca tvrdí, že nárok žalobcu je uznaný a pre účely ďalšieho konania nesporný. Uznanie záväzku vyplýva z reálneho a vedomého prejavu vôle žalovaného, a takýto výklad jeho konania zodpovedá zásade výkladového pravidla podľa § 266 ods. 2 Obch. zákonníka.

7. Právny zástupca žalobcu sa súdom nariadeného pojednávania nezúčastnil, svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil z dôvodu hospodárnosti konania.

8. Právny zástupca žalovaného vo vyjadrení k žalobe uviedol, že žalobca odvodzuje svoj nárok od Zmluvy o revolvingovom úvere č. 172675-25044 zo dňa 19.06.2013 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným. Má za to, že predmetná Zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, a preto je potrebné ju podriadiť režimu Občianskeho zákonníka a iným právnym predpisom týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa. Niektorí veritelia uzatvárajú so spotrebiteľmi tzv. podnikateľské úvery bez ohľadu na skutočný účel požadovaného úveru, pričom pri formulovaní zmluvy uvedú, že sa zmluva uzatvára na podnikateľský účel. V takomto prípade potom dochádza k obchádzaniu ochrany spotrebiteľa, nakoľko takíto veritelia v zmluve odkazujú na ustanovenia Obchodného zákonníka, naformulujú do zmluvy o úvere neprijateľné zmluvné podmienky a vyhnú sa aj povinnosti uvádzania obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

9. V tejto súvislosti poukázal na niektoré body Rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn.: 27CoCsp/10/2020 zo dňa 23.07.2020: Bod č. 22): „Pravdou síce je, že žalobca je v identifikovanej zmluve označený IČOm a v čl. 1, odsek 1 veta prvá zmluvy je uvedené, že veriteľ poskytne úver dlžníkovi na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti, ide však o vopred pripravený formulárový text zmluvy, čo bez ďalšieho nie je spôsobilým k bezpečnému definovaniu tejto zmluvy ako nespotebiteľskej, teda k jej diskvalifikácii z podriadenia samotného kontraktáčného procesu, ako aj obsahu zmluvy režimu spotrebiteľského práva.,, Bod č. 23): „Je totiž notoriou, že hlavne u nebankových spoločností nie je ničím neobvyklým uzatvárať so spotrebiteľmi tzv. „podnikateľské úvery“, najmä, ak je žiadateľ o úver zapísaný v živnostenskom registri a bez ohľadu na skutočný účel požadovaného úveru, pri formulovaní zmluvy uvedú (väčšinou v podobe predtlačeneho textu), že sa zmluva uzatvára na podnikateľský účel, odkážu na ustanovenia Obchodného zákonníka a „dúfajúc“ že sa im takto podarí obísť ochranu dlžníka vo svetle spotrebiteľského práva, nastavia mu či už neprijateľné zmluvné podmienky, neuvedú obligatórne údaje vyžadované zákonom a vo svojej podstate tak nepochybne nekalou obchodným konaním zneužijú dôveru odborne nespôsobilého spotrebiteľa. V praxi žiadateľovi spravidla predložia predpripravenú formulárovú zmluvu, s často krát vopred predznačeným políčkum „na podnikateľský účel“ a presvedčia ho, aby vyplnil na zmluve údaje súvisiace s jeho podnikateľskou činnosťou s odôvodnením, že ide len o spôsob preukazovania jeho príjmu. Nemožno priemernému žiadateľovi pripočítavať na ľarchu, ak konajú v dôvere k zmluvnému partnerovi nevenujú dostatočnú pozornosť, často krát si vopred predpripravenú zmluvu ani neprečítajú, vyplnia požadované údaje, a svojím podpisom potvrdia súhlas s obsahom v zmluvách uvedeným. A práve z dôvodu takýmto nekalým praktikám zamedziť, či pred ich nepriaznivým dopadom spotrebiteľov ochrániť, je významnou úlohou súdu, ktorý

sa nemôže formalisticky pri posudzovaní povahy zmluvy uspokojiť s formálnymi definičnými znakmi, na ktoré odkazuje odvolateľ a ktorú úlohu si súd prvej inštancie bezo zbytku splnil.“

10. Poukázal na to, že Zmluva o úvere má podobu vopred pripraveného formulárového textu zmluvy, čo bez ďalšieho nie je spôsobilým k bezpečnému definovaniu tejto zmluvy ako nespotrebitelskej, pričom z obsahu Zmluvy o úvere vypláva, že bola uzatváraná bez hlbšej vzájomnej súčinnosti zmluvných strán, z postavenia zmluvne nadriadeného subjektu voči podriadenému, t.j. z postavenia dodávateľa voči spotrebiteľovi, čo je typické pre spotrebiteľské zmluvy. Uviedol, že obchodný zástupca neponúkol žalovanému inú možnosť poskytnutia úveru ako na IČO, žalovaný je v Zmluve o úvere označený IČOm z dôvodu, že v tom období mal otvorenú živnosť a inak by sa k úveru nedostal, len cez IČO, úver bol použitý na osobnú potrebu a potreby domácnosti, žalovaný si nepamätá, či úver uviedol do daňového priznania. Navrhol aby súd za účelom zistenia, či úver bol uvedený v daňovom priznaní žalovaného, vyžiadal od príslušného daňového úradu Nové Zámky daňové priznanie žalovaného za rok 2013, nakoľko žalovaný ho nedokáže zabezpečiť.

11. Poukázal ďalej na to, že dôkazné bremeno na preukázanie nespotrebitelského charakteru zmluvy znáša dodávateľ (veriteľ). V tejto súvislosti poukázal na bod č. 11 Rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp.zn.: 20Co/47/2018 zo dňa 12.07.2018: „V prípade pochybností, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, má dôkazné bremeno na preukázanie nespotrebitelského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ). Existujúce pochybnosti je potrebné odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že aj nespotrebitelský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne - spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Bezpečným preukázaním nemôže byť len označenie účelu - podnikanie, pričom absentuje odpoveď na otázku, aký konkrétny súvis so zamestnaním dlžníka vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má. S prihliadnutím na možné zastieranie skutočného účelu zmluvy a s poukazom na interpretačné ustanovenie § 54 Občianskeho zákonníka je namieste pri pochybnostiach o obsahu zmluvy výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, je na žalovanom (ako dodávateľovi). Žalovaný v konaní nepreukázal, že úver poskytol žalobcovi na účel výkonu jeho zamestnania. Vzhľadom na uvedené odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie uzavrel, že zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je irelevantná právna forma zmluvy, a žalobcovi je dôvodné priznať postavenie spotrebiteľa.“

12. Uviedol ďalej, že v predmetnej veci žalovaný vznáša námietku premlčania. Na predmetný prípad je potrebné aplikovať ust. § 103 Občianskeho zákonníka: „Ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.“ Všeobecná premlčacia lehota v zmysle Občianskeho zákonníka je trojročná (ust. § 101 Občianskeho zákonníka). Žalobca v návrhu na vydanie platobného rozkazu uvádza, že všetky splátky sa stali splatnými dňa 01.03.2017. Z uvedeného teda možno dospieť k záveru, že splatnosť splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie zo strany veriteľa a od ktorej sa odvíja začiatok plynutia premlčacej doby, musela nastať pred dátumom 01.03.2017. Premlčanie sa vzťahuje aj na žalobcom uplatnenú zmluvnú pokutu vo výške 362,40 Eur, ktorej splatnosť mala v zmysle faktúry nastať dňa 24.02.2017. Z jemu dostupných listín síce nebolo možné zistiť dátum podania žaloby, avšak žalobou uplatnený nárok považujeme za premlčaný.

13. Uviedol ďalej, že žalobca v konaní nepreukázal, že došlo k zosplatneniu predmetného úveru spôsobom, akým to vyžaduje ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyplývajú dve podmienky, ktoré musia byť splnené kumulatívne na to, aby bol úkon zosplatnenia považovaný za v súlade so zákonom: - právo na zosplatnenie (právo veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka) možno uplatniť až v momente, ak je spotrebiteľ v omeškaní viac ako tri mesiace so zaplatením splátky (ďalej aj len ako podmienka 1/ - „upozornenie spotrebiteľa“), - upozornenie spotrebiteľa na možnosť zosplatnenia (na výkon práva veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka) v lehote nie kratšej ako 15 dní - „upozornenie spotrebiteľa“ je adresovaná písomnosť, ktorá sa musí nevyhnutne dostať do sféry spotrebiteľa. Ide o právny úkon, ktorý musí spĺňať aj zákonné kritéria pre právne úkony, najmä ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj len ako podmienka 2/- „zosplatnenie úveru“). „Upozornenie spotrebiteľa“ ako aj „zosplatnenie úveru“ sú písomné jednostranné právne úkony dodávateľa, ktoré sa musia dostať do sféry spotrebiteľa. Pri oboch podmienkach je teda nevyhnutné skúmať: - či bola dodržaná písomná

forma - dodávateľ musí preukázať, že zásielky mali písomnú formu, - či jednotlivé listiny spĺňajú všeobecné kritéria pre právne úkony - dodávateľ musí preukázať, že písomnosti boli dostatočne určité a zrozumiteľné, - či sa jednotlivé písomnosti dostali do dispozičnej sféry dlžníka - dodávateľ musí preukázať, že k jednotlivým zásielkam existujú doručenky. Má za to, že pokiaľ neboli dodržané vyššie uvedené podmienky pre platné zosplatnenie, nemohlo dôjsť zo strany dodávateľa (žalobcu) k platnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru.

14. Poukázal ďalej na to, že, že Zmluva o úvere neobsahuje niektoré z obligatórnych náležitostí požadovaných zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere (ďalej aj len ako „zákon č. 129/2010 Z.z.“), resp. ich uvádza zavádzajúco alebo nesprávne. Podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať: - v súlade s písm. a) druh spotrebiteľského úveru - v Zmluve o úvere nie je uvedený druh úveru,- v súlade s písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov - v Zmluve o úvere nie je uvedená RPMN, - v súlade s písm. o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere - v Zmluve o úvere nie je uvedená úroková sadzba, - v súlade s písm. y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; - v Zmluve o úvere chýba priemerná RPMN. Podľa ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak: - v súlade s písm. b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y). Ako ďalší dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru uviedol ustanovenie § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.

15. Uviedol, že zo žalobcom predloženého prehľadu úhrad a z výpisu z účtu o vyplatení peňažných prostriedkov vyplýva, že žalovanému mala byť dňa 20.06.2013 poskytnutá čiastka vo výške 3.200,00 Eur, avšak v bode č.1.1. Zmluvy o úvere je uvedené, že veriteľ poskytne dlžníkovi peňažné prostriedky v dohodnutej výške 7.248,00 Eur, a z tohto dôvodu nie je zrejmé akú sumu úveru žalobca ako veriteľ skutočne poskytol žalovanému a či sa na takejto výške úveru účastníci predmetnej Zmluvy o úvere vôbec dohodli. Ďalšou nezrovnalosťou v tvrdeniach žalobcu je aj skutočnosť, že žalobca vo svojom návrhu na vydanie platobného rozkazu uvádza, že žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver s úrokom splatiť prostredníctvom 54 mesačných splátok vo výške 151,00 Eur, pričom v bode č. 2.1. Zmluvy o úvere ako aj v splátkovom kalendári je uvedený počet splátok 48. Vzhľadom na vyššie uvedené nezrovnalosti, ktoré vyplynuli z odlišnosti údajov uvedených v Zmluve o úvere a tvrdeniami žalobcu v návrhu na vydanie platobného rozkazu, nie je možné s istotou určiť výšku nároku žalobcu. Pokiaľ je úver nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, tak veriteľ má právny nárok len na istinu poskytnutého úveru. V návrhu na vydanie platobného rozkazu žalobca uvádza, že žalovaný uhradil na predmetný úver sumu vo výške 5.592,00 Eur. Na základe vyššie uvedeného považuje výšku nároku žalobcu za spornú. Navrhol žalobu zamietnuť v celom rozsahu a priznať žalovanému nárok na náhradu trov konania.

16. Právny zástupca žalovaného sa súdom nariadeného pojednávania nezúčastnil z dôvodu hospodárnosti konania, súhlasil s tým, aby súd vo veci konal a rozhodol v jeho neprítomnosti.

17. Súd vykonal dokazovanie žiadosťou o poskytnutie úveru, zmluvou o revolvingovom úvere, prehľadom splátok, pokusom o zmier, ďalšími v spise doloženými dokladmi a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

18. Zo žiadosti o poskytnutie úveru mal súd preukázané, že žalovaný dňa 18.06.2013 požiadal žalobcu o poskytnutie profi úveru. V identifikačných údajoch žiadateľa je uvedené, že žiadateľ, teda žalovaný, žiada o poskytnutie úveru ako podnikateľský subjekt. V žiadosti je uvedené jeho meno, IČO, IČ DPH, miesto podnikania, predmet podnikania (administratívne služby), evidenčné číslo zápisu v živnostenskom registri. Úver mal byť poskytnutý na účel nákupu softvéru. Suma úveru k výplate je uvedená vo výške 3200 eur, výška mesačnej splátky 151 eur, nominálna hodnota úveru je uvedená v hodnote 7248 eur. Ako prílohy boli k žiadosti doložené daňové priznanie na rok 2012 a živnostenský list.

19. Zo zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXX-XXXXX mal súd preukázané, že žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver v súlade s §497 a nasl. Obchodného zákonníka. V identifikačných údajoch dlžníka teda žalovaného je uvedené IČO a číslo zápisu v živnostenskom registri. V bode 1.1. Zmluvy je uvedené, že veriteľ poskytne dlžníkovi na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti peňažné prostriedky v dohodnutej výške 7248 eur. Úver mal byť splatný v 48 mesačných splátkach po 150 eur. V bode 4.1 Zmluvy je uvedená zmluvná odmena v sume 4048 eur. V bode 12.1. Zmluvy je uvedená výška zmluvnej pokuty vo výške 5% z nominálnej výšky úveru.
20. Z výpisu platieb mal súd preukázané, že žalobca vyplatil žalovanému na účet dňa 20.06.2013 sumu 3200 eur. Podľa tvrdenia žalobcu žalovaný žalobcovi zaplatil odo dňa podania žaloby sumu 5592 eur.
21. Z pokusu o zmier zo dňa 14.02.2017 mal súd preukázané, že žalobca vyzval žalovaného na úhradu splátky úveru a upozornil ho na možné zosplatnenie úveru.
22. Z faktúry číslo XXXXXXXXXX mal súd preukázané, že žalobca vyúčtoval žalovanému zmluvnú pokutu vo výške 362,40 eur.
23. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.
24. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.
25. Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.
26. Podľa § 1 ods. 2 prvá veta zákona číslo 129/2010 Z.z. v platnom znení (zákon o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov) spotrebiteľskom úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.
27. Podľa § 397 Obchodného zákonníka Ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.
28. Podľa § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka Ak dlžník plní čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania zvyšku dlhu, ak možno usudzovať na to, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku.
29. Podľa § 497 Obchodného zákonníka Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.
30. Podľa § 145 ods. 2 C.s.p. je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.
31. Podľa § 171 ods. 2 C.s.p. ak je to možné a účelné, súd môže na predbežnom prejednaní rozhodnúť vo veci samej.
32. Podľa § 185 ods. 1 C.s.p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.
33. V priebehu konania zobral žalobca žalobcu v časti zaplatenia sumy 280,24 eur späť, súd preto konanie v tejto časti zastavil.
34. Pri rozhodovaní v uvedenej veci súd ako prejudiciálnu otázku skúmal, či je zmluva o úvere uzavretá medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom spotrebiteľskou zmluvou resp. zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Podľa §52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo

inej podnikateľskej činnosti. Zo žiadosti o úver mal súd jednoznačne preukázané, že žalovaný požiadal o úver ako podnikateľ. V čase podania žiadosti mal nepochybne registrovanú živnosť, registrované identifikačné číslo pre platbu DPH, úver jednoznačne žiadal v súvislosti s jeho podnikateľskou činnosťou, administratívnymi službami, úver požadoval na kúpu softvéru. Aj zmluva o úvere bola uzatváraná ako zmluva o úvere na podnikateľský účel. Obranu žalovaného, podľa ktorej mal zmluvu o úver uzatvárať ako spotrebiteľ, súd teda považuje za účelovú. Žalobca v tejto súvislosti uniesol dôkazné bremeno a listinnými dôkazmi, teda žiadosťou o úver a zmluvou o úver dostatočne preukázal, že žalovaný uzatváral zmluvu o úvere ako podnikateľ. Ďalšie dokazovanie navrhované právnym zástupcom žalovaného súd považoval za nadbytočné. Na žalovaného sa teda nevzťahuje ochrana podľa noriem spotrebiteľského práva. Zmluva o úvere bola uzavretá ako obchodná zmluva podľa § 497 Obchodného zákonníka a teda nie je spotrebiteľskou zmluvou podľa §52 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

35. Súd mal preukázané, že žalovaný bol žalobcom upozornený na možné zosplatnenie úveru, námietky žalovaného, že úver v čase podania žaloby nebol splatný súd teda nepovažuje za preukázané.

36. Preto, že sa v uvedenom prípade jedná o obchodnú zmluvu uzavretú podľa §497 Obchodného zákonníka je premlčacia doba v tomto prípade 4 ročná tak ako je uvedené v § 397 Obchodného zákonníka. Zostatok úveru teda nebol v čase podania žaloby premlčaný - úver bol zosplatnený v roku 2017 a žaloba bola podaná dňa 29.12.2020.

37. Súd nemal preukázané, že by čiastočné platby žalovaného v prospech žalobcu po podaní žaloby spĺňali podmienky pre uznanie zvyšku dlhu tak ako je uvedené v § 497 ods.3 Obchodného zákonníka. Súd mal preukázané, že žalovaný zvyšok dlhu popieral prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Čiastočné úhrady teda nemohli spĺňať náležitosti uznania dlhu v súlade s §407 ods. 3 Obchodného zákonníka tak ako uvádzal právny zástupca žalobcu. V uvedenej veci teda nebolo možné rozhodnúť rozsudkom pre uznanie.

38. Súd teda mal preukázané, že zmluva o úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným nie je spotrebiteľskou zmluvou. Žalovaný nepoprel zostatok nesplateného úveru, súd preto po zohľadnení čiastočného spaťvzatia žaloby, žalobe čo do istiny vyhovel.

39. Súd nemal preukázané, že by sa žalovaný dostal do omeškania 02.03.2017 tak ako uvádzal právny zástupca žalobcu. Právny zástupca žalobcu navyše žalobe v časti žalovaných úrokov z omeškania nezohľadnil čiastočné úhrady dlhu po podaní žaloby, súd preto žalobu čo do žalovaných úrokov z omeškania zamietol.

40. O nároku na trovy konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods.1 C.s.p. s prihliadnutím na § 262 ods.1 C.s.p. Úspech žalovaného v konaní bol nepatrný, súd preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolaie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon exekúcie podľa osobitného zákona.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).